

Transport nr. 11 til Rumænien.

Cluj - Simleu - Silvaniel, Salaj amt - Hirlau - Mich.Kogalianu.

Lastbilen blev læsset i Sønderborg torsdag den 24. maj 2001, og startede fredag den 25. maj. Lastbilen kører ned i det sydlige Tyskland hvorefter hele bilen bliver kørt op på et tog, som kører igennem Østrig og Ungarn. Desværre havde noget af lasten forskubbet sig og lavet en bule på siden, så togpersonalet afviste chaufføren. Han skulle læsse om sagde de, men det kunne ikke lade sig gøre, kunne de nok se. Chaufføren fik så besked på at spænde et par bånd omkring. Men i mellemtiden kørte toget og derved blev lastbilens ankomst til Cluj forsinket én dag.

Følgebilen startede lørdag morgen kl. 0500 fra Mac Donald ved Røde kro i min Passat. Deltagere: Bjarne Boddum, Sdr. Vilstrup; Peter Duus, Høruphav og Arne Lorenzen, Kegnæs.

Turen gik som sædvanligt over Tjekkiet, Slovakiet og Ungarn. Ved 22-tiden lørdag aften ankom vi til "vores" motel i Abonoy i Ungarn. Efter morgenmad søndag morgen fortsatte vi mod den Rumænske grænse, som hurtigt og let blev passeret. Vi kørte igennem Cluj og ud til Sinnicoare (ca. 7 km). Her besøgte vi tre familier, som er mine venner. Ved ca. 19-tiden holdt vi i Cluj ud foran Evas hus. Lidt senere kom Josef og hustru også. Aftenen blev brugt til diverse papirarbejder m.m. Vi fik lov til at overnatte i en gammel lejlighed i centrum. Mandag fik vi nu, på grund af lastbilens forsinkelse, lejlighed til at være turister i Cluj. Tirsdag morgen kl. 0830 hentede vi chaufføren Frank og kørte til toldkontoret. Kl. ca. 1130 var Josef færdig med toldbehandlingen hvorefter vi kørte ud til lageret og læssede de ting af som var til Cluj. Ved 13-tiden fortsat vi mod Zalau / Simleu-Silvaniel. Her stod Rozalia og tog imod. Hun rådede over 2 lokaler som alt kom ind i. Derefter inviterede hun os på restauration for at spise. Ved 17-18-tiden forlod vi byen og fortsat ad dårlig vej i en bue mod Dej, hvorefter

ter vi kørte den traditionelle vej nordpå til Botosani, som vi nåede kl. 0300 og lastbilen kl. 0600.

På Camin Hospital House i Hirlau læssede alle vore trofaste glade hjælpere af fra ca. 1030 til 1130. Deres ting var tøj, sko, madrasser og en harve. Vi spiste og holdt et kort møde, og besøgte en enkelt afdeling. Fortsatte så til Iasi, hvor vi læssede kørestole og handicap-udstyr af på socialinspektør Carmen's kontor. Herfra kørte vi ca. 25 km nord på til landsbyen Mich.Kogalniceanu. Her fik skolen de sidste skolemøbler (de første blev leveret i august 2000). De store drenge fik fri fra undervisningen for at deltage i aflæsningen. Vi havde fyldt alle huller mellem skolebordene med soveposer. Det blev en pæn stak, som skoleleder Anca uddelte til eleverne dagen efter. En borgmester fra nabokommunen kom for at afhente ca. otte sække militærtrøjer, som vi havde med til hende. Hun havde været med på en demokratitur til Danmark ca. 14 dage tidligere. Ved hjælp af vor gode tolk Erica, som også var mødt op på skolen, fik vi bestilt hotelværelse (billigt) og lavet aftale om vores besøg torsdag. Godt træt og meget beskidte nåede vi vores hotel i Iasi ca. kl. 1900. Ved 20-tiden blev der banket på døren, og udenfor stod to læger, som lige ville tjekket om vi nu også kom som telefonisk aftalt til deres hospital torsdag kl. 17. Vi havde haft aftale fra Danmark om at besøge dem onsdag. Det bekræftede vi, og de kvitterede straks med at invitere os på restauratation for at spise og snakke. En dejlig aften selv om vi var træt og manglede en nats søvn.

Torsdag morgen kl. 0800 blev vi som aftalt afhentet af borgmesteren fra Raducaneni (ca. 8.000 indbyggere) som ligger en times kørsel syd for Iasi. I Raducaneni besøgte vi rådhuset, et ældre større hus, og en lægeklinik. Mange mennesker ventede på at komme ind til lægen. De ventede også udenfor huset. De fleste stod op, da der næsten ingen stole var. I klinikken var der to læger. Den kvindelige læge som vi besøgte skulle i nær fremtid flytte til et andet lokale for at der kunne blive bedre forhold for patienterne,

venteværelse m.m. Vi vil nok kunne hjælpe lidt. Ved siden af lå en børnehave med 120 børn, som vi også besøgte. Den mener jeg ikke vi kan hjælpe, da den efter "mine Rumænske øjne" var pæn.

Herfra kørte vi længere ud gennem landsbyen til en mindre skole med 120 elever i 6 klasseværelser, som bruges til en daglig undervisning. Skolen har 12 lærere og en lille børnehave med 19 børn, elever fra 1 - 8. klasse. Der var gamle borde og bænke og små sorte glastavler. Direktørens kontor bestod af et bord, en stol og en gammel sofa. Hun ville gerne have et par stole til kontoret, samt små skolemøbler og almindelige skolemøbler, i alt til 120-130 elever. Også tavler var der ønske om.

Næste besøg var højskolen som ligger over for Rådhuset. Denne skole består af tre bygninger med 730 elever fordelt på 20 klasseværelser. Skolen har to daglige undervisninger. Om eftermiddagen er der højskole. I hovedbygninger består møblerne af spånplademøbler på metalstel samt taburetter. I en anden bygninger er der gamle borde og bænke i rimelig men slidt stand. Højskolen havde lånt 8 gamle pc'ere i Craiova, så der kunne afvikles et pc-kursus. Efter brug skulle de straks tilbageleveres. Hvis vi kan skaffe nogle gode 486'ere, vil de meget gerne have dem. Efter, at vi på Rådhuset havde spist borgmesterfruens gode mad, besøgte vi to handicappede mænd som begge var lammet fra underlivet og ned. De boede i eget hjem. Dem vil vi forsøge at hjælpe med hospitalsseng, kørestol, toiletstol m.v.

En børnehave mere blev besøgt. Alle børnene sov til middag. De var der fra kl. 0800 til 1800 og spiste også der. Et rart besøg, men der kan vi ikke gøre noget.

Sidste skole var vores engelsktolk Andrea's skole. En meget meget dårlig vej gik op til skolen. Vejen ikke anvendelig for en sættevogn. Her var der 160 elever fra 1.ste til 8. klasse. Der var fire klasseværelser, 10 lærere og to daglige undervisninger. Denne sko-

le havde også gamle slidte borde og bænke og små sorte glas-tavler. Andrea syntes, at hendes skolemøbler var rimelige, men ville selvfølgelig gerne have nogle nye. Også skrivemaskiner, pc'er, tavler, legetøj, bolde og andre sportsrekvisitter ønskede man.

Nu måtte vi skynde os tilbage til Iasi for at være klar når lægen afhentede os kl. 1700. På hospitalet, som er et ulykkeshospital med skadestue besøgte vi også nybyggeriet. Hospitalet har 300 senge og består af 7 etager. Byggeriet er påbegyndt i 1991. For at gøre plads er meget af det gamle fjernet. Kælder, stue og 1.ste sal er færdig i halv længde. Det nuværende byggeri har været i fire år. Der er stort behov for lokaler, hvorfor de håber, at noget af stueetagen kan benyttes til efteråret. Det resterende byggeri forventes færdigt om 4 - 5 år.

Det gamle hospital var meget overfyldt, nogle rum havde de måttet renovere for at kunne bruge dem. Alt var midlertidigt. De ville udfærdige en ønskeliste, men det er nok for tidligt at hjælpe dem nu. Hospitalet skal først bygges færdigt.

Torsdag aften hyggede vi os sammen med skoleleder Anca fra Mich.Kogaliceanu og hendes mand samt vores tolk Erica og hendes lille søn Peter.

Fredag morgen kl. 0700 forlod vi Iasi og kørte retur over Hirlau - Botosani til landsbyen Ibanesti, ca. 40 km nord for Botosani, tæt ved grænsen til Ukraine. Her har jeg nogle venner som fik et meget kort besøg. Vi fortsatte mod Suceava og op over bjergene og ned til Cluj, som vi nåede kl. 2200. Her afleverede vi de indkasserede toldpenge samt kvitteringer for de afleverede ting til Eva og Josef, som vi så tog afsked med. Vi lånte igen lejligheden i centrum.

Lørdag formiddag besøgte vi et museum med gamle bygninger, som var blevet flyttet til en 75 ha stort område i udkanten af Cluj. Dejligt afslappende besøg.

Vi havde aftalt at mødes med Rozalia kl. 1500 i byen Simleu - Silvaniel for at se hvordan hun ville hjælpe med de ting vi havde leveret. Igen bød hun på mad. Hun havde fået en ung pige på 17 år til at være engelsk tolk. Vi så en familie (sigøjnere) på nitten personer, som boede i en boligblok i byen. Lejligheden havde to små værelser, en lille gang, et meget lille køkken, som kun kan betjenes fra døren. Rozalia håbede hun kunne skaffe dem en større lejlighed, så de kunne få plads til nogle af de leverede møbler og senge.

Tolkens familie besøgte vi også. De levede ni personer i et meget lille hus med to små rum og et lille køkken. Sidste besøg var en sigøjnerlandsby med sekstenhundrede indbyggere. De havde egen borgmester og eget sprog. De fleste huse var små murstenshuse. Børnene gik fire år i skole. Her ville hun gerne hjælpe de tohundredede dårligst stillede. Jeg tror nu det vil være svært at hjælpe dem; de ønsker jo at leve anderledes og der er mange andre sigøjnere, der lever meget dårligere.

Nu fortsatte vi ad snoede veje op mod grænsen. Vi overnattede igen i Abonoy og fortsatte søndag, pinsedag gennem Ungarn, Østrig og Tyskland. Vi ankom til Sdr. Vilstrup mandag, anden pinsedag kl. 0200. Vi havde kørt 1.894 km i Rumænien og hele turens længde var på 5.527 km. Følgebilten er betalt af deltagerne.

Med venlig hilsen og tak for godt fællesskab

Arne Lorenzen

Kegnæs

Telefon 7440 5247 --- 4086 5247

ØSTEUROPÆISK BØRNEHJÆLP
SØNDERBORG AFDELING